

Μέσ. μεταβάλλομαι εἰς δράκοντα, ἀποθηριῶμαι: Ὅποιος φάη καρδίᾳ δράκον ἀποδρακύνεται.

ἀποδρανίζω Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. κ.ά.) ἀποδανίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *δρανίζω ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. δρανίν.

1) Καθαρίζω τὸ δρανὶν τῆς οἰκίας, ἤτοι τὰς δοκοὺς τῆς στέγης καὶ τοὺς φεγγίτας Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. κ.ά.)

2) Καθαρίζω τοὺς τοίχους, τὴν ὀροφὴν καὶ ἐν γένει τὴν οἰκίαν ἀπὸ τῆς κόνεως, τῶν ἀραχνίων κττ. ἀφοῦ πρῶτον μετατοπίσω τὰ ἐπιπλα Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.): Ν' ἀποδρανίζωμε τ' ὁσπίτ' Ὁφ. β) Μετατοπίζω τὰ ἐπιπλα ἐκ τῆς οἰκίας Πόντ. (Τραπ.): Ἐπεδράνισα τ' ὁσπίτ'.

ἀποδράνισμαν τό, Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἀποδράνισμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδρανίζω.

Τὸ νὰ ἀποδρανίζῃ τις.

ἀποδρολκώνω ἀμάρτ. ἀποδρελκώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δρολκώνω.

Πίνω ἐντελῶς, ἀποπερατῶ τὴν πόσιν ποτοῦ τινος (λέγεται μετὰ τινος σχετλιασμοῦ): Μὲ ἀλινιφασκεῖ ἡπινα καὶ δὲ δὴν εἶχ' ἀποδρελκωμένῃ, ὅδε μοῦ τό 'πασι. Δὲ δὸν εἶχ' ἀποδρελκωμένο τὸ γαφὲ κ' ἤρθε σὰ δρικέρης κ' ἤδε μέσα (τρικέρης = διάβολος).

ἀπόδρομο ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) — ΣΣκίπη Θεάτρ. καὶ πρόζ. 54

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δρόμος ἢ ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπόδρομος.

Μακρὰν τοῦ δρόμου (ἐπὶ τοῦ λοξοδρομοῦντος καὶ βαδίζοντος ὅχι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ) ἐνθ' ἄν.: Νὰ πὰς ἀπόδρομο ἀπόδρομο Μάν. Ξαναγύρισε 'ς τὴ χώρα, ἀπόδρομο ἀπόδρομο ἔφτασε πρὸς 'ς τὸ σπῖτι τον ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν.

ἀπόδροσος ἐπίθ. ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 71 'πόδρουσους Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δροσιά.

1) Πολὺν δροσερὸς ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν.: Πνέει ἀγεράκι ἀπόδροσο. 2) Τόπος σκιερὸς τὸν ὁποῖον δὲν βλέπει ὁ ἥλιος δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ ὥς ἐκ τούτου λίαν δροσερὸς Εὐβ. (Στρόπον.) 3) Ὡς οὐσ., πρῶτα Εὐβ. (Στρόπον.): Κάτσ', εἶν' 'πόδρουσους 'κόμα, κάτ' ψύχρα.

ἀποδυνάζομαι Κρήτ. (Ἐμπαρ. Μονοφάτσ. Ρέθυμν. Σητ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δυνάζομαι.

Ἐπομένω, ἀνέχομαι, ὑποφέρω ἐνθ' ἄν.: Δὲν σ' ἀποδυνάζομαι Κρήτ. Πῶς τ' ἀποδυνάζεσαι τόσα βάσανα! Σητ. Πῶς θὰ τὸν ἀποδυναστῶ τὸν ἀποχωρισμό σου! Ἐμπαρ. || Ἄσμ.

Ἀπομονή τσ' ἀπομονῆς ἄθροπος πρέπει νὰ 'χῃ γιὰ νὰ τ' ἀποδυνάζεται ὅ,τι κι ἂν δοῦ λάχῃ

Σητ.

Σαράδα σ' ἀγαπούσανε κ' ἦσα γαὶ παινεμένοι καὶ πῶς τ' ἀποδυνάστηκες κ' ἐπῆρες τὸ κωπέλλι;

Κρήτ.

Μὰ νὰ 'χε γνῶσι ἡ Τουρκιά, νὰ τ' ἀποδυναστοῦνε ὅ,τι κι ἂ δῶς ἐπῆρανε, ὅλα θὰ πλερωθοῦνε

Μονοφάτσ.

ἀποδυστυχῶ ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 1,55.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δυστυχῶ.

Δυστυχῶ τελείως: Ἡ Ἀργυρῶ πέρασε δύστυχες στιγμές, μὰ κοντὰ 'ς τὸν πατέρα της δὲν ἀποδυστήχησε.

ἀποδωρεὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀπονδουρεὰ Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δωρεὰ.

Ἀπολαβή, ἀνάπαυσις, ἀνακούφισις: Ὡς τὰ σήμερα δὲν εἶδα ἀπονδουρεὰ. Δὲν εἶδα ἀπονδουρεὰ ἀπὸ τοὺς γιούς μου. Νὰ μὴ δῇς ἀπονδουρεὰ! (ἀρά).

ἀποειδώνω ἀμάρτ. 'ποειδώνω Κύπρ. 'πογειδώνω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀπόειδα ἀορ. τοῦ ρ. ἀποβλέπω.

1) Ἀμτβ. γίνομαι κατηφὴς ὑπὲρ τὸ δέον, σκυθρωπάζω: Εἶδεν μας τὸ 'εποειδῶσεν. Τῶεῖνος ὁ 'πογειδωμένος πότε ἐγέλασεν; Τὸν 'πογειδωμένον ἐν θέλω νὰ τοὺς θωρῶ. || Παροιμ. φρ. Νὰ κρεμ-μύσης 'πὺρ τὴν μουντσούναν τοῦ 'ποειδωμένου ἀνθρώπου σκοτῶν-νεσαι (τὸ πρόσωπον τοῦ ὑπὲρ τὸ δέον κατηφοῦς εἶναι τόσον ἀποκρουστικόν, ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι ἂν κρημνισθῇ ἀπ' αὐτοῦ φονεύεται). 2) Μετβ. φέρομαι πρὸς τινα σκαιῶς, βλοσυρῶς: Εἶντα 'δεις τῶαί 'ποειδῶν-νεις μου; Ἐγὼ ἐλάλουν του μὲ τὸ καλὸν τῶαί 'τῶεῖνος ἐποειδῶν-νέν μου.

ἀποειλάζω Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *εἰλεάζω παρὰ τὸ ἀρχ. εἰλέω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ *ὠρεάζω < ὠρεάζω παρὰ τὸ ὠρέω.

Κάμπτομαι πρὸς τὰ ὀπίσω ὑψῶν τὰς χεῖρας διὰ νὰ καταφέρω κτύπημα: Ἐπειλάσε τὸ 'ἐντῶδε με (μὲ ἐκτύπησε). Διὰ τὴν σημ. πβ. Ὁμ. Υ 168 «ἐάλη τε χανών» (περὶλέοντος συστρεφομένου διὰ νὰ ἐφορμήσῃ).

ἀποεργοῦ ἐπίρρ. Κάρπ. ἀποοργοῦ Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. εργον διὰ τῆς φρ. ἀπὸ εργον. Πβ. *ἐπέργον καὶ ἀρχ. προῦργον. Κατὰ ἸΒογιατζίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918) 155 ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τῆς γενικ. τοῦ ἐπιθ. γοργός. Ὁ τύπ. ἀποοργοῦ κατ' ἐξακολουθητικὴν ἀφομ.

Πρὸ πολλοῦ, ἀπὸ πολλοῦ: Ἀποεργοῦ ἦριτε καὶ μὲ ἡῦρε.

ἀποέχου Τσακων.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ρ. ἀποδέχομαι μεταβαλόντος διαθεσιν διὰ τὴν μετβ. σημ.

1) Εὐνοῶ, περιποιῶμαι: Ὡνι ἀποέχου νι (δὲν τὸν εὐνοῶ). Συνών. καλοέχω, ἀντίθ. κακοέχω. 2) Ὑπολογίζω τινά, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν.

ἀπόζαβος ἐπίθ. Κέρκ. — ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 9 ἀπήζαβος Παξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ζαβός. Ὁ τύπ. ἀπήζαβος κατ' ἀναλογ. ρημάτων εἰς τὰ ὅποια ἢ ἀπὸ ἐγινε ἀπ- διὰ τὸν ἀόρ. Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 43 κέξ.

Σκολιός, στρεβλός, συνήθως μετὰ τοῦ ἀπλοῦ ζαβός πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας ἐνθ' ἄν.: Ζαβός κι ἀπόζαβος Κέρκ. || Ποίημ.

Ἐνας φτελγὰς ποῦ ἀπὸ μικρὸς λυγίστηκε 'ς τὸ δάσος κυριεύεται μὲ δύναμι πολλὴ γι ἀλατροπόδι κι ἀλατρον παίρνει ἀπόζαβην ἰδὴ ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀπόζαρος.

***ἀποζαβώνω**, μέσ. ἀποζαβώνομαι Θήρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Χίος κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζαβώνω.

1) Γίνομαι τελείως μωρός, απομωραίνομαι, αποβλακοῦμαι ἔνθ' ἄν.: 'Αποζαβώθητις' ὁ δεῖνα! Λεῦκ. 2) Γίνομαι σωματικῶς ἀνίκανος Χίος: 'Αποζαβώθηκα πρὸς καὶ δὲ μπορῶ νὰ κάμω τοῖς δουλειές μου.

ἀποζάγκωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζαγκώνω.

Ἡ διὰ τριβῆς ἀφαίρεσις τῆς σκωρίας μεταλλίνων σκευῶν.

ἀποζαγκώνω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζαγκώνω.

Διὰ τριβῆς καὶ πλύσεως ἀφαιρῶ τὴν σκωρίαν μεταλλίνων σκευῶν: 'Αποζαγκώνω τὸ χαλκόν.

ἀποζαλγὰ ἡ, Κρήτ. ἀποδαλγὰ Ἴων. (Σμύρν.) Κύθν. ἀπουδαλγὰ Σάμ. ἀποδαλὲ Ἰκαρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ζαλγὰ. Οἱ μετὰ τοῦ δ τύπ. κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ πόδι. Πβ. καὶ ἀπόζαλο.

1) Ἴχνη ποδῶν ἀνθρώπου ἢ ζώου Ἰκαρ. Κρήτ. Κύθν.: Εὐρεῖκα τὴν ἀποζαλγὰ τοῦ λαοῦ Κρήτ. Εἶδα τὴν ἀποδαλγὰ τοῦ λαοῦ Κύθν. Συνών. ἀπαλλαγὴ 3, ἀποβολὴ 3, ἀποζαλὴ 1, ἀπόζαλο 1, ἀχνάρι, ζαλγὰ, ζάλο, πατσα, πατημασὰ, πατησὰ. 2) Ἡ μεταξὺ τῶν διεστηκῶτων ποδῶν ἀπόστασις Ἴων. (Σμύρν.) Σάμ.: Πῆρα μὴ ἀπουδαλγὰ καὶ τοὺν πρόκαμα (μὲ ἓνα διασκελισμὸν τὸν κατέφθασα) Σάμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιασκελγὰ 1.

ἀποζάλεμα τό, Νάξ. ('Απύρανθ. Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζαλεύω.

Ἀνάπαυσις, ἡσυχία ἔνθ' ἄν.: Εἶδ' ἀποζάλεμα ποῦ τό'χεις, καμένε! (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμερίμνου ἀναπαυομένου νωχελῶς) Ἀπύρανθ.

ἀποζαλεμὸς ὁ, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζαλεύω.

Ἀποζάλεμα, ὁ ἰδ.

ἀποζαλεύω ἀμάρτ. ἀποζαλεύω Νάξ. ('Απύρανθ. Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζαλεύω.

1) Ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω Νάξ. (Γαλανᾶδ.): Πέσε εἶτογε 'ς τὸ σοφᾶ ν' ἀποζαλέψης. 2) Ἀμεριμνῶ καὶ ἀδιαφορῶ διὰ τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας Νάξ. ('Απύρανθ.): Μὴ δὰς ἐδὰ ν' ἀποζαλέψης ἐκεῖ νὰ θαρῆς πῶς δὲ χρειάζεσαι 'πά. Ὡ δουλειές ποῦ τ' ἔχω καὶ κάθομαι ἀποζαλεμένη!

ἀποζαλὴ ἡ, ἀμάρτ. ἀπαζαλὴ Νίσυρ. Τῆλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. *ζαλὴ. Ὁ τύπ. ἀπαζαλὴ κατ' ἀφομ.

1) Ἴχνη ποδῶν ἀνθρώπου ἢ ζώου Τῆλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποζαλγὰ 1. 2) Ζημία, βλάβη γινομένη εἰς ἀγροὺς ὑπὸ εἰσβαλόντων ζώων Νίσυρ.: Ἐλᾶτε νὰ δῆτε ἀποζαλὴ ποῦ μοῦ 'καμαν τὰ βόδια. β) Ζημία εἰς ἀγροὺς προκαλουμένη ὑπὸ ἀνέμου σφοδροῦ Νίσυρ.

ἀποζαλίζω Ἀθῆν. κ. ἄ. Μετοχ. 'μποζαλισμένος ΑΠαπαδιαμ. Χριστούγ. τεμπέλη 121

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζαλίζω.

Ζαλίζω πολὺ ἔνθ' ἄν.: Ἡμουννα ζαλισμένος, μὲ τοῖς φωνές σας μ' ἀποζαλίσαιτε! Ἀθῆν. «Ἐτέρπετο τὸ οὖς τοῦ πάτερ Νικοδήμου, ὅστις 'μποζαλισμένος ἀπὸ τὸ ὀλίγον κρασί δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποκοιμηθῇ» ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀπόζαλο τό, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. ἀπάζαλο Κρήτ. (Βιάνν.) ἀπόδαλο Κύθν. Πάρ. 'πόδαλο Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ζάλο. Ὁ τύπ. ἀπάζαλο κατ' ἀφομ. Διὰ τοὺς μετὰ τοῦ δ τύπ. πβ. ἀποδαλγὰ ἐν λ. ἀποζαλγὰ.

1) Ἴχνη ποδῶν ἀνθρώπου ἢ ζώου Κύθν. Πάρ. Τῆλ. —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.: Βλέπω τ' ἀπόδαλά του Κύθν.

|| Φρ. Τ' ἀπόζαλα τοῦ δεῖνα νὰ πάρης! (νὰ ἔχης τὸν θάνατον τοῦ δεῖνα! Ἀρά). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποζαλγὰ 1.

2) Βῆμα, βηματισμὸς Πάρ. (Λεῦκ.): Δὲ δάω 'πόδαλο χωρὶς ἐσένα! 3) Ἦχος βημάτων Κύθν. Πάρ. (Λεῦκ.)

—Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.: Ἀκούω τ' ἀπόδαλά του Κύθν. Ἀκούω ἀπόδαλο Λεῦκ. Συνών. ζάλο.

ἀπόζαρος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ζαρός.

Πολὺ λοξός, σκολιός, στρεβλός ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ ἀπλοῦ: Ζαρός καὶ ἀπόζαρος. Πβ. ἀπόζαβος.

ἀποζάρωμα τό, ἀμάρτ. ἀποζάρωμαν Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἀπουζάρωμα Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποζαρώω.

1) Πρᾶγμα ἐκ πλήθους ὁμοίων ὡς χειρίστον ὑπολειφθὲν Σάμ.: Πῆγεις καὶ διάλιξες τ' ἀπουζάρωματα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιλέγι. 2) Τὸ νὰ ἐξαλείψῃ τις τὰς πτυχὰς πραγμάτων τινος, ὥστε καὶ νὰ παύσῃ τοῦτο νὰ εἶναι ζαρωμένον Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

ἀποζαρώω Ἀθῆν. Θράκ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Χίος —ΔΚαμπούρογλ. Ἀθηναῖκ. διηγ. 140 Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 202 ΝΧαλιόρ. Ὑδρείκ. θρύλ. 104 ἀπουζαρώων Σκόπ. 'ποζαρώων Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζαρώω.

1) Ρικνῶ, συστέλλω τι τελείως Ἀθῆν. κ. ἄ. —ΝΧαλιόρ. ἔνθ' ἄν.: Ἦταν ζαρωμένο τὸ ροῦχο σου, τώρα ποῦ κάθεσαι εἶται τ' ἀποζαρώσες Ἀθῆν. Μὲ τεντωμένα τὰ κουρασμένα τους ματάκια ποῦ ἀποζάρωνε τὸ ἀσθενικὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ ΝΧαλιόρ. ἔνθ' ἄν. Καὶ ἀμτβ. ρικνοῦμαι, συστέλλομαι τελείως Ἀθῆν. Θράκ. Σκόπ. Χίος —Α'Εφταλ. ἔνθ' ἄν.: Ἐβράχηκε τὸ ροῦχο καὶ ἐποζάρωσε Χίος Τὸ παιδί εἶναι βοτάνι καὶ ὅσο τὸ χαδένυς μαραίνεται καὶ ἀποζαρώνει Α'Εφταλ. ἔνθ' ἄν. β) Μεταφ. ἀποβάλλω τὴν ὀρμητικότητα, τὴν ζωηρότητα, καθίσταμαι φιλήσυχος ΔΚαμπούρογλ. ἔνθ' ἄν.: Τώρα ὁ Ἀργύρης ἔχει ἀποζαρώσει, κοίταξε τὴ δουλειά του, τὸ σπιτάκι του, τὰ παιδάκια του καὶ δὲν ἔδιδε καμμίαν ἀφορμὴν συγκρούσεως πρὸς τὸν παντοδύναμον Σιδέρην. 2) Ἐξαφανίζω τὰς πτυχὰς, ξεζαρώω Πόντ. (Σάντ.) Καὶ ἀμτβ. παύω νὰ εἶμαι ζαρωμένος, διαστέλλομαι Κύπρ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ὅταν 'ποζαρώσῃ ἡ φακὴ, κατέβασέ την Κύπρ. Ζαρώων καὶ ἀποζαρώων τὸ ξύλον Τραπ.

ἀπόζεμα τό, Λεξ. Περίδ. 'πότζουμα Σύμ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπόζεμα. Ὁ τύπ. 'πότζουμα κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ τζουμί ἐκ τοῦ ζουμί καὶ τζουματίζω ἐκ τοῦ ζεματίζω.

Ἀφέψημα διαφόρων χόρτων. Συνών. ἀποζούμι Α 5.

ἀποζένω (I) ἀμάρτ. 'ποζέω Κύπρ. (Πάφ.) 'ποζέν-νω Κύπρ. 'πογζέν-νω Κύπρ. (Μαραθάσ.) Μετсх. 'πογζεμένος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποζέω. Διὰ τοὺς εἰς -έν-νω τύπ. ὡς ἐκ τοῦ ἀορ. ἐπόζεσα προελθόντας ἰδ. ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 73.

Βυθίζω τι ἐντὸς ζέοντος ὕδατος πρὸς ταχύτεραν ξήρανσιν καὶ διατήρησιν, ἐπὶ καρπῶν, οἶον σύκων, σταφίδων κττ., ἢ καὶ ἀπεξηραμμένων θαλασσίων διὰ νὰ καταστοῦν μαλακώτερα: Ἐπόγζεσεν τὰ σταφίδκια. Νὰ 'πογζέσης καὶ τ' ἀπόχτιν νὰ μὴ σαρακιάσῃ (ἀπόχτιν = κρέας παστό). Ἐν 'πογζεμένες οἱ ἐλαιές.

ἀποζένω (II) ἀμάρτ. 'ποζ-ζέν-νω Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζένω (II).

